PASSEJADA PEL VALLÈS ORIENTAL I TERMES ROMANES

Ens trobem el **divendres** a Castellterçol on teníem una zona, molt ben senyalitzada per l'ajuntament, reservada per passar la nit i el dissabte.

El **dissabte** quedem a les 9 del matí per iniciar l'excursió. Sortim amb solet i caloreta i ens dirigim cap al castell de Castellterçol, que el deixem a l'esquerra i ens endinsem a una zona boscosa direcció l'ermita de Sant Julià d'Uixols. Un cop arribats a l'ermita esmorzem i descansem per recuperar forces. També aprofitem per fer una mica d'exercici d'habilitat i flexibilitat tot fent volteretes en un prat d'herba (i punxes i pedres). Hi ha qui fins i tot, va fer el pi. Deixem l'ermita passem per la masia del Solà del Sot, d'origen medieval, en runes (amb finestres gòtiques) i anem a buscar un camí que segueix un torrent. Seguim per una pista i arribem a un indret on alguns s'enfilen per veure un dolmen prehistòric. A partir d'aquí tot es torça. Ens enfilem per un caminet que ens havia de conduir a la masia de la Balofrena i a la font del Prat del Pou, on teníem previst dinar. Quan de cop en el camí trobem una tanca metàl•lica que passem a quatre grapes i que després ens adonem que hem de desfer el camí. Estàvem perduts. Com que la gana apretava vam decidir omplir l'estómac a veure si les coses milloraven. Però llavors els núvols comencen a confabular-se, i com que vèiem que la cosa es posava negre decidim anar a cercar la pista i tornar per un camí més curt i deixar de fer una part de l'itinerari per por a la pluja. Però no hi vam ser a temps. Comença a ploure. I cada vegada més fort, fins que al final vam quedar tots ben xops. Al arribar a les autos, vam tenir feina a eixugar-nos i canviar-nos. Un cop secs vam agafar direcció Caldes de Montbui per instal•lar-nos al Càmping el Pasqualet en una zona d'acampada separada del càmping. Allà va continuar plovent, ja més feblement, i vam berenar, a recer d'un cobert, una xocolatada per refer-nos de la pluja i del fred.

Després de descansar una estona vam començar a preparar el sopar comunitari mentre alguns jugaven a futbol i d'altres al dòmino. Mentrestant van anar arribant algunes autos més. Pel sopar vam menjar les "delicatessens" que havíem portat i que compartirem entre tots. Tot estava molt bo! A les postres vam celebrar l'aniversari d'en Carles, que aquest dia feia anys i com no, l'hi vàrem cantar el "moltes felicitats" mentre bufava unes espelmes. A la nit però, feia força fresca, per ser el més de maig, i tots estàvem una mica encongits. Bona nit!

L'endemà, **diumenge**, un cop esmorzats anem caminant fins a la vil·la de Caldes i fem un visita guiada per les Termes Romanes, la Font del Lleó i els safareigs.

Ens expliquen moltes coses, entre d'altres que el nom de Caldes ve de aqua calidae i de calidae va passar a Caldes. També ens comenten coses sobre els costums de banyar-se i que això de que els banys eren per homes i per dones separats era mentida perquè hi ha constància escrita de que estava prohibit, i per tant, queda entès que en ocasions es devien fer banys mixtos. D'altra banda se sap que les propietats curatives de les aigües de Caldes venen de lluny ja que hi havia una carretera de Granollers, de Barcelona i de Tàrraco que portaven fins a Caldes per fer els banys curatius (cap al 1200 a.C). Ens traslladem fins a la font del Lleó, símbol de la vil·la, on brolla l'aigua a 74º de temperatura, i ens explica que la pudor que se sent no és de l'aigua sinó de les clavegueres del poble que passen per allà. També ens diu que antigament aprofitaven la font per escaldar i així desplomar millor les bèsties abans d'escorxar-les (llavors si que feia pudor!). Anem una mica més enllà i ens arribem als safareigs, que actualment encara fan servir 4 àvies del poble. Cada dia l'obren de 5 a 11h., llavors buiden l'aigua i la tornen a omplir per tenir-la neta i apunt pel dia següent. Comentem l'expressió de fer safareig, que principalment s'atribueix a les dones que eren les que feien "l'agradable" feina de rentar la roba.

Un cop acabada la visita guiada donem una volteta pel poble, comprem carquinyolis i de tornada cap al càmping. Allà dinem i després del cafè ens acomiadem fins la propera; amb moltes ganes de trobar-nos el juny en la sortida de l'aniversari. Arreveure!

Agraïments:

Volem donar el nostre més sincer agraïment a l'Ajuntament de Castellterçol, al Càmping el Pasqualet de Caldes de Montbui i a Thermalia de Caldes de Montbui per la seva col·laboració.

CASTELLTERÇOL

El nom del terme de Castellterçol prové del Castell de Terçol i la primera referència apareix en un document de l'any 898 que es troba a l'Arxiu de Montserrat , on es fa referència a la venda de tres porcions de terra que fa una parella de propietaris, en el terme del Castell d'un tal Terçol.

El Castell es troba d'alt d'un turonet, als afores de la vila. Se'n conserven el fossar, una part de les muralles de defensa i les restes de l'antiga residència dels senyors del segle XII. En el segle XVI es va construir una masia adossada a la muralla.

L'ermita de Sant Julià d'Uixols es troba a 850 m. d'alçada sobre el nivell del mar, per tant es poden veure unes molt bones vistes amb els Pirineus al fons. És romànica del segle XII. Té adossada la rectoria i prop hi ha el cementiri, un oratori i un roure grandiós.

CALDES DE MONTBUI

Població de la comarca del Vallés Oriental, té al voltant de 14.000 habitants. La vila està ubicada en una zona de fractures i plegaments que tenen com a conseqüència l'aflorament d'aigües termals, que brollen a més de 74º C, una de les més elevades d'Europa. Els seus orígens romans han deixat nombroses petjades que configuren el seu patrimoni històric, com la tradició balneària, les Termes Romanes i l'ordenació del nucli antic de la vila.

El museu Thermalia de Caldes de Monbui es un centre temàtic a l'entorn de la cultura de l'aigua termal. Presenta el patrimoni, la historia, els personatges i les tradicions a partir del fet singular de l'aigua que brolla a 74ºC i que ha marcat els seus orígens i la personalitat de la vila. El museu consta de quatre plantes, dos de les quals ressegueixen la vida de Manolo Hugué i ens apropen als ambients de l'art del segle XX, sense oblidar Picasso present amb una exposició de caire molt personal fruit de la gran amistat entre els dos artistes. En una de les sales del museu es projecta un audiovisual que permet tenir una noció de la història del municipi, recolzada amb peces arqueològiques de diferents períodes històrics de la vila.

La Font del Lleó és el brollador d'aigua termal més característic de la població, amb l'aigua que surt a 74º C de temperatura. Es va construir el 1581 i va ser renovada el 1822. La font tal i com la veiem avui data del 1927, any en que fou restaurada per Manuel Raspall amb aire noucentista amb el característic lleó que ha esdevingut símbol de la vila, però la gàrgola i la paret del fons s'han conservat al llarg del temps.